

— Eg fái ikki verið heima

Vælsignaðir politikarar, gerið barnagarðin til veruleika, segði Randi Strøm

Eg havi ikki samvitsku yvir fyrri minum barni at tuga longur. Sum mamma eri eg í døpurhuga, tí tað visir seg, at ongur ansingarmøguleikar eru fyrri barni minum, nú eg skal til arbeiðis aftur.

Eg havi verið heima hjá barninum í eitt ár fyrri at geva tí eina góða byrjan her í livinum. Onkur hugsar kanska:

— Hvi verður tú ikki verandi heima hjá barninum? Tí hetta er at siga,

stutt og greitt: Tað ber ikki til! Við einari inntøku ber als ikki til at fáa endarnar at rokka saman hjá ungum familjum, sum hava sett búgv.

Sum eg havi skilt eru pláss eftir innan dagrøktina, men ov fáar dagrøktarmammur, og tí eru børn á biðlista, millum annað mitt.

Fyri stuttum varð lýst í Dimmu eftir dagrøktarmammum, og veit eg ikki enn, hvat hetta kann

geva. Men enn havi eg onga vissu fyrri, hvar barnið skal ansast — ella um eg í heila tikið fái tað ansað?

Hetta er ein óhugnalig støða at vera í. Ongin kennir mein í annans bein, sigur orðatakið. Tú skalt vera í slíkari støðu, áðrenn tú skilir hana.

Vælsignaðir politikarar, gerið barnagarðin til veruleika — loysið knútin nú.

Tíverri eri eg ikki einsa-møll í hesi støðu.

Randi Strøm

Seinasti møguleikin í dag

Enn er møguligt hjá teimum, sum ikki hava vitjað framsýningina hjá Rank Xerox á Hotel Hafnia, at stækka inn á gólvið at

siggja, hvat henda stóra fyrirtøkan hevur at bjóða fram.

Á framsýningini eru tær nýggjastu kopimaskinurnar, telefaxútgerð, skrivimaskinur, útgerð til tekstviðgerð og so ein heilt nýggj maskina. Hetta er ein laserprintari, ið hevur vakt stóran ans á markaðinum. Nú er hann so eisini komin til Føroya.

Tað eru í ár 50 ár síðani, at Rank Xerox varð stovnað og kom fram við síni fyrstu kopimaskinu og vist er nógv hent síðani tá. Umboð fyrri fyrirtøkuna í Danmark eru við á Hotel Hafnia umframt føroysku umboðini. Fyrirtøkan í Danmark hevur 25 ár á baki í ár.

Framsýningin endar í dag kl. 14.00.

jan

Barnið tú litla sum í verðina kom borin av moyggj ið elskar teg
Altið við tína lið skal verða ein sól ið vermir teg ein hond ið kýnir teg
tú litla barn tú undurverkið Vit elska teg.

Gitte Jacobsen,
Tvøroyri

Lýsið í sosialinum

kann liva av heldur. Men hvat so við okkara flakavirkjum, sjúkráhusum, ellisheimum, skúlum, heimahjálpinum o.s.f.? — Uttan kvinnurnar hevði samfelagið steðgað upp — rætt og slætt. Hettar visir okkara styrki — lat okkum læra at brúka hana betur. Samfelagsgongdin er so nógv broytt teg seinastu árin, og við teimum hogu húsaprísum skal meira enn ein vanlig inntøka til at fáa endarnar at rokka saman. Flest allar kvinnur vilja út at arbeiða, so at tær eisini kunnu fáa ávirkan á samfelagið, tað visir okkara tiltak í dag eisini.

Ommurnar arbeiða sjálfvar

Tað visir seg so klárt, at

kvinnur hava nógv sosialmál til felags. Hettar talar fyrri, at sótu fleiri kvinnur í Tvøroyrar Byráð, høvdu vit bæði barnagarðar og góð umhvørvi til børnini fyrri langari tíð síðani.

Og ommurnar, sum eru so góðar at heita á, tær kunnu heldur ikki bliva við at orka at traðka til, tá á stendur. Tær høvdu eisini verið glaðar fyrri ein barnagarð. Ommurnar í dag arbeiða eisini, tak bara Lenu sum dømi.

Við at fáa ein barnagarð, avlasta vit trýstið á Dagrøktina, og foreldrini fáa valmøguleikan, hvør skal ansa teirra børnum.

Og eitt aftrat — tær fyrstu skúlaárin eru børnini við lit slept upp á fjall. Tey hava so fáar skúlatimar, og hvar skulu tey

vera, og hvør skal ansa eftir teimum, meðan foreldrini arbeiða allan dagin? Eitt fritíðarheim hevði verið ein góð loysn hjá nógvum foreldrum.

Vegirnir eru deyðsfellur

Í býarumhvørvinum sum heild eru heldur ikki pláss fyrri okkum.

Vegirnir eru tær reinu deyðsfellur.

Hvønn dag nýðast vit at ganga í gásagongd í veitini við okkara børnum og barnavognum, troðkað burtur av bilum.

Vit hava krav uppá betri ferðslutrygd og gongubreytir ikki at for-gloyma.

Gott hevði verið hjá børnunum at havt nøkur spælipláss í miðbýnum, í

staðin fyrri, at bert verður hugsað um bankar og skrivstovubygningar.

Vit seta tað sum eitt krav — vit vilja hava barnagarðin nú!!!

At enda vil eg lesa eina yrking av Khalil Gibran.

Og ein kvinna, sum hevði barn sitt at bringuni, segði:

Tala til okkum um børn. Og hann segði:

Børn tykkara eru ikki tykkara børn.

Tey eru livsins synir og dótur við egnum longslum. Tey koma igjøgnum tykkum, men ikki av tykkum. Og um tey eru hjá tykkum, eiga tit tey ikki.

Kærleika tykkara kunnu tit geva teimum, men ikki tykkara tankar.

Líkamið teirra kunnu tit geva hús, men ikki salum teirra.

Ti sálir teirra búgva í hesum morgundagsins, sum tit ikki kunnu vitja, sjálvt ikki í dreytum tykkara.

Tit kunnu stremba eftir at bliva sum tey,

men roynið ikki at gera tey til eina mynd av tykkum sjálvum.

Tí livið gongur ikki eftir hæli og tøvur ikki í tí farna. Tit eru bogar, sum sleingja út børn tykkara, sum livandi ørvar.

Bogamaðurin sær málið úti í vidd endaløysins, og við allars megi spennir hann streingin, til tess, at ørvar hansara skulu flúgva langt og skjótt. Gleðið tykkum, tá bogamaðurin spennir tykkum við hondum sínum.

Tí eins væl, sum hann elskar teir flúgvandi ørvar, elskar hann bogar sum hann hevur eftir.

Rannvá Mortensen